

[Socialministeren.]

der kun bestaar af een Afdeling, Direktøren som Formand og 10 andre Medlemmer. Ved at gøre Direktøren til Formand sparer man Honorar til en saadan og opnaar tillige et nøje Samarbejde mellem Raadet og den egentlige Administration. Raadet kommer derefter foruden af Formanden til at bestaa af 2 kongevalgte Medlemmer, hvoraf 1 Læge, 2 Repræsentanter for Arbejdsgiverne og 2 for Arbejderne, henholdsvis Industriens og Landbrugets, samt 2 for Søfart og 2 for Fiskeri, men disse skal kun tilkaldes i de i § 11, Stk. 4, nævnte Tilfælde. Endelig foreslaas det, at Invalideforsikringsrettens Formand i Stedet for som nu Sygekassedirektøren kan tilforordnes, hvilket sagligt set er rigtigere. For at sikre, at ikke Afgørelserne ved denne Nyordning skal komme til at lugte for meget af Kontor, er det foreslaaet, 1) at Direktøren, som allerede nævnt, skal være Medlem af Raadet, 2) at Direktoratet af sig selv skal forelægge Raadet alle Tvivlstilfælde, selv indenfor dets eget Omraade, og i øvrigt er berettiget til ogsaa ellers at forelægge Sager og 3) at alle Direktoratets Afgørelser kan indankes, efter deres nærmere Karakter, enten for Ulykkesforsikringsraadet eller for Socialministeriet, se nærmere § 10. Herved er formentlig alle berettigede Hensyn til tilskadekomne eller dennes efterladte, til Arbejdsgiveren, til Raadet selv og til Forenklingen sket Fyldest, og alligevel spares der ca. 20 000 Kr. aarlig alene i Administrationsudgifter til denne ene Institution.

Ulykkesforsikringens sjette Problem vedrører Forsikringens Udvidelse til ogsaa at omfatte *Erhvervssygdomme*. Idet jeg herom skal henvise til Beretningen Side 68—71, skal jeg blot meddele, at Ministeriet her har fulgt Udvalget, jfr. § 1, Stk. 3, med tilhørende Skema. Man har herved fulgt Vedtagelsen i Genève i 1925, dog med Tilføjelse af Hudsygdomme, fremkaldte af exotiske Træsorter. Da de fleste af de nævnte Erhvervssygdomme ikke optræder i et Land, hvor f. Eks. de paa Bjergværksdrift m. fl. hvilende Industrier ikke findes, vil denne Udvidelse af Forsikringen ikke medføre større Udgifter, saa meget mere som man jo allerede i Praksis er godt paa Vej til at fortolke den gældende Lovs Udtryks „skadelige Paavirkninger af højst nogle faa

Dages Varighed“ som halvvejs indrømmende Erstatning ogsaa for Erhvervssygdomme. Overhovedet kan man vel nok sige, at Arbejderforsikrings-Raadet er Indehaver af Rekorden for dristige Fortolkninger. — Efter Vedtagelsen af den omhandlede Tilføjelse til Stykke 1 vil det være muligt at ratificere Konventionen om Erstatning for Erhvervssygdomme, der allerede er ratificeret af 19 Stater, deriblandt Sverige, Norge, England og Tyskland — medmindre Oppositionen i Landstinget da ogsaa i dette Tilfælde vil anvende den ikke ukendte Argumentation, at det enten er unyttigt eller overflødigt at ulejlige den høje Rigsdag med disse Arbejdskonventioner.

Vi kommer saa til Spørgsmaal Nr. 7: Om Erstatning for *Ulykkestilfælde til og fra Arbejdsstedet*, Beretningen Side 72—73. Rent logisk er denne Udvidelse ikke let at begrunde, men dels under Hensyn til Udviklingen i andre nærstaaende Lande, dels fordi Befolkningen ikke forstaaer, at der ikke ydes Erstatning i slige Tilfælde, saa har jeg ogsaa her fulgt Udvalgets Flertal, der dog indskrænker Reglen til at omfatte de Tilfælde, hvor tilskadekomnes Færden foranlediges af og staaer i umiddelbar Sammenhæng med den i øvrigt forsikrede Beskæftigelse, jfr. § 3. Udgiften ved denne Udvidelse er beregnet til ca. 350 000 Kr., hvilket lyder ganske mærkeligt højt.

Endelig skal jeg som de vigtigste af de i øvrigt foreslaaede Ændringer nævne § 2, Stk. 1, der udvider det offentliges Erstatningspligt til ogsaa at omfatte *borgerlige Ombud*.

§ 2, Stk. 2, der giver Mulighed for at anvende Loven paa Ulykkestilfælde hos de i Forsørgelsesanstalter, Straffeanstalter, Arbejdsanstalter eller lignende anbragte, jfr. Beretningen Side 80 og Beretningen Side 29, ad § 2;

§ 3, jfr. § 77, Stk. 2, der hjemler Erstatning for Ulykkestilfælde under ethvert Forsøg paa Redning af Menneskeliv, saaledes at Udgiften paahviler Staten, men som omvendt foreslaar, at Erstatningen skal — ikke blot kan — nedsettes, hvor den forsikrede i øvrigt har udvist grov Uagtsomhed, været beruset eller lignende, § 3, Stk. 2;